

meget betydeligt i Henseende til Størrelsen af de paalignede Bidrag paa de forskjellige Steder, hvor Principet for samme dog er eet, nemlig at bemeldte Consumtion skal være en directe Recognition, svarende til hvad de Paagjældende, hvis de havde boet indenfor Consumtionshegnet, vilde havt at erlægge i indirecte Consumtions-Afgifter; men der finde desforuden andre Abnormiteter Sted. Saaledes beregnes der paa flere Steder aldeles ikke Personel-Consumtion af Kjøbstadsbyggerne, men Consumtionsvæsenet søger i det Sted saagodt som muligt at opkræve de ordinaire indirecte Consumtionsafgifter af hvad de Paagjældende faae tilført fra Landet. Paa andre Steder beregnes Personel-Consumtionen alene af Vedkommendes præsumerede Brændselsforbrug.

Efter disse Bemærkninger om de paagjældende Afgifters Væsen skulle deres Fordele og deres Mangler, paa hvis Afveining mod hverandre det kommer an ved Spørgsmaalet om deres Ophævelse, kortelig vorde fremsatte.

Hvad først Fordelene angaaer, hvilke Indførsels-Consumtions-Afgifterne dele med Formaling-Afgifterne, med Undtagelse af Brændeviins-Formaling-Afgifterne, idet Brændeviinsproductions-Afgiften her i det Hele lades uomtalt, fordi der formeentlig ikke vil kunne være Spørgsmaal om denne Afgifts Ophævelse, da bør det vistnok strax komme i Betragtning som særdeles vigtig for den nationale Production, at disse Afgifter, der efter deres Natur ikke let kunne komme til at ramme de statterydende Borgeres Capital, i og for sig ere meget moderate, tildeels endog meget lave og ifkun enkelte, med særdeles Hensyn til deres Besskaffenhed, høie. De variere fra omtrent 1 til 33 pCt. i Kjøbenhavn og fra circa $\frac{1}{2}$ til 24 pCt. i de andre Kjøbstæder af Varernes Værdi; men efter de Calculer, som ligge til Grund for det Provindsstaaenderforsamlingerne i sin Tid forelagte Udkast til den nugjældende Forordning af 22de November 1837, kunne dog de gjennemgaaende Middelsstørrelser, hvor særegne Omstændigheder ikke talte for en lavere eller høiere Ansættelse, anslaaes til 2 pCt. som Minimum og 8 pCt. som Maximum; og ved de foransatte Værdiansættelser, som ere de samme, der fulgtes ved Consumtions-Afgifter-

nes Regulering i 1835—1837, er det endda at bemærke, at Priserne paa de første Nødvendighedsartikler, som herved fornemmelig komme i Betragtning, vitterlig er siden den Tid betydeligen stegne, ikke blot i Kjøbenhavn, men ogsaa i Provindskjøbstæderne, — en Kjendsgjerning, som udstrækker sig formedelst de lettede Communicationsmidler, især Dampskibsfarten, endog til Stæderne i det nordlige og vestlige Jylland. En Folge deraf er, at Consumtions-Afgifternes Procentstørrelse i Forhold til Varernes Værdi bliver saameget mindre. Dernæst er det en Fordeel ved de paagjældende Afgifter, at de, i og for sig lave, afpasses nøie efter Vedkommendes Forbrug af de afgiftspligtige Consumtibilier, og det saavel, naar forskjellige Indvidder sammenlignes, som naar der sees hen til de samme Individuers forskjellige Forbrug til forskjellige Tider, saa at det kan antages, at Enhvers Afgiftsbyrde forsaavidt staaer i det rigtige Forhold til hans Skatteevne, som Forbruget af de paagjældende Consumtibilier svarer til Vedkommendes Evne til at kjøbe dem. Derhos have Consumtions-Afgifterne det Fortrin, at de ikke blot, om endog i et ubestemt og ubestemmeligt Forhold, bæres baade af Landboerne og Kjøbstadindvaanerne, altsaa baade af Producent og Consument, hvorved Afgiftsbyrden bliver saameget mindre følelig for den sidste, men at de, forsaavidt de umiddelbare Consumenter angaaer, hvoraf Pluraliteten hører til den mindre formuende Klasse i Samfundet, hvilken man maa ønske saalidet som muligt beskattet, ikke kunne antages med hele deres Byrde at hvile paa dem, hvorimod de igjennem Arbejdslønnen og de øvrige Productionsomkostninger fordele sig jævnt opad og for en stor Deel saaledes overføres paa de mere Formuende. Det er en ikke uvigtig Betragtning ved de paagjældende Afgifter, at forsaavidt de, efter hvad ovenfor er anført, kunne antages for en Deel at bæres af Landboen eller Producenten, udredes de af ham for det meste netop ved det Tidspunkt, da han kommer til sine Penge igjen ved Salget af det af ham Producerede, altsaa paa en Tid, da han kan antages i Almindelighed at være bedst istand til at yde Afgift til Staten, og det er Landboen, der sælger i de større Partier, ved